

Diplomat de carieră cu posturi la Praga, Vilnius și Jakarta, Dan Bălănescu a debutat editorial în 2002 cu volumul de povestiri scurte *O călătorie pe lună*, publicat la Editura Deliana.

Alte titluri: *Ambasada veselă*, povestiri umoristice, Tracus Arte (2011), inspirat de atmosfera diplomatică de la Praga, *Smintiții*, roman, Editura All (2012), urmat de volumul al doilea, *Dumnezeul nebunilor*, Editura Letras (2021).

În același timp, a desfășurat o activitate îndelungată de traducător, în colaborare cu o serie de edituri, cu un portofoliu de peste 50 de titluri.

Actualmente, este ambasador în Republica Indonezia.

Dan Bălănescu

Recepția secretarelor

și alte povestiri vesele
din lumea diplomației

LIMES
2026

Pentru Rebeca și Simon

CUPRINS

Moartea unui ambasador	9
Întâlnirea	33
Închiderea Ambasadei Austriei	60
Doi foști disidenți	86
Închiderea complexului de cifru	107
Soția ambasadorului indian	130
Recepția copiilor	167
Recepția secretarelor	190
Trei ambasadori	219
HoMs	250

Moartea unui ambasador

Întrucât Lituania deținea președinția Uniunii Europene, președintele Bulgariei trebuia să vină la Vilnius pentru a participa la Summit-ul Parteneriatului Estic. Era un Summit pentru care lituanienii munciseră din greu și care avea să rămână în istorie, întrucât – deși Lituania nu ar fi explicat niciodată lucrurile în felul acesta – a declanșat evenimentele care au condus la apariția Maidanului ucrainean, la fuga rușinoasă a președintelui Ianukovici, la ocuparea Crimeii și la războiul din Donbas. Dar, în fine, nu aceste lucruri ne interesează pe noi aici.

Cum Bulgaria își închisese, cu ceva timp în urmă, ambasada de la Vilnius și coordona relația cu Lituania de la Berlin, ambasadorul bulgar din Germania a fost nevoit să ia avionul și să vină în orașul de pe malul râului Neris pentru a-și însoți președintele la Summit. Așa spune practica diplomatică, iar ambasadorul Liuben Lubenov era o persoană căreia nici prin minte nu-i trecea să încalce cutumele și protocolul. Prin urmare, în ziua dinaintea Summit-ului s-a trezit cu noaptea în cap, și-a făcut frumușel bagajele, a privit, cu gândurile aiurea, pe fereastră, minunându-se de strălucirea stelelor, și-a sunat șoferul care deja îl aștepta în fața reședinței și pe-aci ți-e drumul – și-a luat zborul spre Lituania.

La Vilnius s-a cazat la hotelul Stikliai, a schimbat două vorbe cu recepționera, care nu l-a înțeles și a ridicat din umeri, s-a salutat cu echipa de sprijin venită de la Sofia, după care s-a retras în cameră și el știe ce a mai făcut acolo. A doua zi, ziua Summit-ului, s-a dus liniștit să-și ia micul dejun – a gustat, dus pe gânduri, puțină fasole bătută și o prăjitură cu frișcă – a ieșit în fața hotelului să fumeze o

țigară și apoi s-a întors în cameră. Pe hol, s-a întâlnit din nou, din întâmplare, cu echipa de sprijin, care l-a iscodit dacă nu dorește să meargă la aeroport la întâmpinarea președintelui, însă ambasadorul nu a spus nimic. Ignorând figurile nedumerite ale oamenilor de protocol, a intrat în cameră, nu înainte să-i ajungă la ureche vorba că președintele avea să sosească la hotel la ora 13.

La ora 12, ambasadorul Lubenov, îmbrăcat corect și purtând pe cap o pălărie cu boruri largi, cam nepotrivită pentru interior, s-a postat în holul principal al hotelului și, fără să dea importanță privirilor curioase ale celor rămași să aranjeze lucrurile la reședința oficială – la ora 13:30 i se pregătea un dejun președintelui – s-a pus pe așteptat.

La ora 13, ora anunțată, președintele Rakovski și alaiul său au dat buzna în hotel, iar de acolo s-a declanșat totul, așa cum, după cum scrie în cărțile de știință practică, o bătaie de aripi a unui fluture din Brazilia stârnește o furtună în America Centrală. În cazul nostru, bătaia de aripi a părut a fi privirea scurtă și nemulțumită pe care președintele Rakovski i-a aruncat-o sărmanului ambasador. Ori poate că furtuna se declanșase încă de la Berlin, din clipa în care atașata Nadka Draganova îi bătuse la ușă, iar el nu îi răspunsese, deși avea mare nevoie de ea. În fine, lucrurile acestea sunt foarte încurcate și, mai bine să nu ne mai batem capul cu ele. Important este ce are să se petreacă de acum înainte.

Alături de președinte mai erau (îi vom numi doar pe cei care joacă un anumit rol în această istorisire): consilierul Dinko Serafimov, șeful biroului local al ambasadei bulgare, atașata Eva Isaeva, mereu năucă și sperioasă, consilierul de stat Nikolai Lilov, venit cu avionul prezidențial, Iva Maleeva, o ambițioasă directoare generală din Centrala ministerului de externe, numeroși consilieri și apropiați ai președintelui, precum și Katerina Koneva, o femeie de afaceri stabilită la Vilnius care avea talentul rar de a se strecura în cele mai influente cercuri. Spre deosebire de doamnele din entouragele președintelui, ale căror arme păreau a fi severitatea și cinismul, Katia Koneva se baza pe feminitate și intuiție.

După ce intrară în hotel, membrii delegației oficiale se împrăștiară care încotro, fiecare cu treburile lui. Lângă președinte rămaseră doar Nikolai Lilov, care se ținea țănoș, așa cum credea el că îi stă bine unui intim, directoarea Iva Maleeva, care părea să aibă mereu ceva de explicat președintelui, precum și, în mod surprinzător, Katia Koneva, pe care președintele Rakovski abia o cunoscuse, dar care deja reușise să i se strecoare pe sub piele.

– Și de când sunteți aici? o întrebă el surâzător, privind-o cu multă simpatie.

Katia Koneva, care își purta părul lung și blond pe spate, îi zâmbi și ea, duios, iar directoarei Maleeva i se pără chiar că îi făcuse cu ochiul.

– O, răspunse Katerina Koneva, răsfirându-și cu degetele buclele aurii, nici nu îmi mai amintesc, domnule președinte. Cred că sunt vreo zece ani.

– Rămâneți la masă, da? o întrebă Rakovski, căutându-și din priviri aghiotantul.

– Cu plăcere, mulțumesc, îi răspunse Katia, cu o mimică nostimă.

Consilierul Dinko Serafimov, care o cunoștea bine pe Katerina Koneva și știa de ce e capabilă, contempla întreaga scenă rânjind. Când președintele se îndreptă spre lift, pasându-i aghiotantului o mapă și niște mărunțișuri, Serafimov alergă după el și, înainte ca ușa să se închidă, reuși să-i spună:

– Domnule președinte, vă așteptăm în restaurant, la unu și jumătate totul va fi pregătit. Dar este timp, este timp suficient.

Președintele dădu din cap și ușa se închise.

Profitând de această pauză, membrii delegației veniți de la Sofia fugiră să se cazeze, în vreme ce Katia Koneva se lăsă condusă de un lacheu la garderobă. Consilierul Serafimov, foarte mulțumit de cum decurseseră lucrurile, fiind convins că președintele îl remarcase și poate – cine știe – îl va avea în vedere la o numire într-o poziție mai înaltă, își dădu brusc seama că nu își salutase șeful. Șef mai mult

cu numele, pentru că Berlinul era departe, însă și Serafimov era un diplomat de modă veche care ținea la protocol.

Prin urmare, se apropie de ambasadorul Lubenov care, în tot acest timp, stătuse țeapăn și sever lângă biroul recepționerei, și, zâmbindu-i respectuos, îl întrebă:

– Ați călătorit bine, domnule ambasador? Camera este bună?

Lubenov îl privi grav și îi răspunse:

– În astfel de voiaje nu mă preocupă cazarea.

Deși răspunsul i se păru cam nelalocul lui, Serafimov, care avea convingerea intimă că ambasadorii sunt niște făpturi aparte, cu tot felul de excentricități și bizarerii aristocratice, continuă politicos discuția:

– Și ce mai este pe la Berlin?

Lubenov nu-i răspunse imediat. Rigid, cu borurile pălăriei umbrindu-i fața, cu privirea fixă, pironită într-un punct invizibil, Lubenov rămase așa câteva minute, afișând un aer preocupat. Undeva, în spate, Katia Koneva discuta distrată cu atașata Eva Isaeva, care părea s-o admire nespuse. Din când în când, Eva Isaeva îi atinge rochia înflorată de brocart și îi făcea câte un compliment.

– Multă poluare, răspunse brusc ambasadorul Lubenov.

– Și Berlinul e poluat? întrebă consilierul Serafimov, care se gândea că ar trebui să se ducă în restaurant pentru a verifica dacă totul este în regulă.

– Din cauza grătarelor. Berlinezii fac foarte multe grătare și fumul lor poluează.

Dinko Serafimov își privi șeful cu ceva mai multă atenție și fu surprins de aerul lui deosebit de serios. Îl cunoștea pe ambasadorul Lubenov de multă vreme, însă era pentru prima dată când îl găsea atât de anchilozat. Fusese mirat să nu îl vadă la aeroport, însă își spusese că poate așa se cade, ca ambasadorul nerezident să-și aștepte președintele la hotel și doar el, șeful biroului local, să se ducă la întâmpinare cu noaptea în cap, pe ger sau arșiță, sănătos sau bolnav (de câteva zile îl săcăia o durere de cap). Cum consilierul năzuia în taină ca, într-o zi, să pătrundă și el în lumea rarefiată a ambasadorilor,

era foarte atent la toate gesturile și deprinderile lor, pe care încerca mereu să le copieze.

Însă, deși se străduia să ia ca atare toate aceste ciudățenii ale șefului său, tot fu izbit de expresia lui deosebit de țeapănă.

După ce rosti aceste vorbe, ambasadorul Lubenov se întoarse puțin la dreapta, aproape insesizabil, însă suficient pentru a-și transmite mesajul: dorea să fie lăsat în pace. Consilierul Serafimov pricepu și se retrase, nu înainte însă de a-l pofti la masă. Lubenov nu-i răspunse.

Masa era aranjată. Consilierul de stat Nikolai Lilov, care ținea să demonstreze tuturor cât de familiar era el cu președintele, se și așezase pe un scaun și începuse să înfulece. Lângă el ședea consiliera de presă Radomira Boianova, o femeie taciturnă și răutăcioasă, care părea să urască pe toată lumea. Din când în când, își ridica privirile și, dând cu ochii ba de un agent de securitate, ba de un om de protocol, ba de un chelner, pufnea cu dispreț. Era îmbrăcată fără gust, cu un costum kaki sever, de modă veche, aproape masculin, pe care îl purta în toate delegațiile. Era atât de atașată de el, încât toată lumea, inclusiv președintele, ajunsese să o identifice cu acel costum: „Unde e doamna în costum kaki? Am nevoie de doamna kaki! Să vină imediat doamna în sacou kaki!”, striga președintele. Unii dintre colegi se întrebaseră, în taină (nimeni nu îndrăznea să o înfrunte direct), de ce tocmai culoarea kaki. De ce nu negru, ori mov? Răspunsul a venit, însă, de la sine. Gesturile și vorbele Radomirei Boianova erau mereu răstite, ca ale unui sergent. Boianova iubea disciplina militară.

În vreme ce Lilov și Boianova, care nu se sufereau, se îndopau cu bunătățile pregătite de consilierul Serafimov, acesta se postase într-un loc din care putea supraveghea totul. Președintele nu avea cum să-i scape. În spatele lui, agenții de securitate vorbeau în felul lor calm și așezat, ca niște oameni pe care nimic nu-i poate tulbura. Din când în când, Serafimov, care se simțea foarte emoționat, se

întorcea și le spunea câte ceva, o vorbă fără noimă: „Mai e puțin și începe!”, „Trebuie să apară!”, ori „Sper să nu plouă astăzi!”.

La fel cum Serafimov pândea sosirea președintelui, la fel și Eva Isaeva îl pândea pe el. Ascunsă într-un colț, în spatele unor haine, stătea tulburată și temătoare, cu ochii ațintiți la șef, copleșită de toată această desfășurare de forțe. Din când în când, o căuta din priviri pe Katia Koneva, pe care și-o luase drept model, însă aceasta se evaporase, parcă, fără urmă. Disparația ei îl contraria și pe Serafimov, care se gândise la ea în treacăt, în timp ce schimba banalități cu oamenii de protocol. De fapt, înfrigurat de așteptare și conștient de importanța momentului – interacțiunea cu președintele, dacă ieșea așa cum trebuie, putea însemna o gură de oxigen pentru cariera lui cam stătută – Serafimov se gândea la multe lucruri. Se gândea, de pildă, la Eva Isaeva, care părea să se prostească pe zi ce trece și pe care nu se mai putea bizui deloc. Se gândea la șofer, care îi răspunsese obraznic zilele trecute și pe care simțea că trebuie să îl pună la punct înainte să și-o ia și mai mult în cap. Se gândea, apoi, la un aspirator Electrolux, pe care îl văzuse cu două zile în urmă la Rimi și pe care nu și-l putea scoate din minte. Se gândea și la nevastă-sa, care, de la o vreme, avea în cap tot felul de gărgăuni: influențată de soția ambasadurului olandez (sătulă de prea mult bine, aceasta își risipea banii pe tot felul de cauze dubioase, caritabile), nevastă-sa voia să folosească o parte din bănuții economisiți de el cu atâta trudă pentru a deschide, la Sofia, după ce aveau să-și încheie misiunea, o casă de copii orfani. „Asta-mi mai trebuie!”, își zise Serafimov, în timp ce în zona liftului păru se se stârnească o agitație. Agenții de securitate începură să vorbească în sistemele lor de comunicare: sosea președintele.

În clipa aceea, Serafimov făcu doi pași în față, apropiindu-se, simultan, de ușa liftului și de intrarea în restaurant, spre care aruncă o privire pentru a se asigura că totul este în ordine. La masă îl zări pe Lilov, căruia îi zâmbi respectuos, pe Radomira Boianova, de care ajunsese repede să se teamă, văzu alți câțiva consilieri cu figuri atât de șterse, încât nu-i putea distinge pe unii de alții, pe directoarea

generală Maleeva, care studia câteva materiale pe care, fără îndoială, avea să le aducă la cunoștința președintelui, precum și pe ambasadurul Lubenov, care, la fel de țeapăn ca înainte, stătea tăcut și grav într-un colț al mesei, fără să mănânce și fără să interacționeze cu cineva. Pe cap avea aceeași pălărie cu boruri mari, iar în jurul gâtului își înfășurase un fular, deși în încăpere era foarte cald. „Poate e răcit”, se gândi repede Serafimov.

În sfârșit, președintele Rakovski își făcu apariția, iar consilierul Dinko Serafimov observă, cu uimire, că este însoțit de Katia Koneva. Pe unde o luase, cum reușise această femeie să pătrundă în intimitatea președintelui, cum îndrăznise să-l tulbure înainte de Summit, numai ea știa. În schimb, președintele nu părea deloc deranjat de prezența ei, ba, din contră, îi zâmbea și îi spunea glume politice.

– Vai, domnule președinte, făcu Katia și, dând cu ochii de Serafimov, care îi era un fel de șef, îi zâmbi cochet.

– I-am oferit o sticlă de Beluga, îi șopti ea la un moment dat, când președintele se întorsese, nemulțumit, spre directoarea Iva Maleeva, care sărise de la masă pentru a-i transmite ceva ce ei i se părea deosebit de important.

Pe Serafimov îl încercau sentimente contradictorii. Pe de o parte, era înciudat că această femeie se dovedea mai dibace decât el în a se apropia de președinte, deși nu avea o funcție oficială sau, în fine, nu una în toată puterea cuvântului. Îl înciuda și faptul că trecuse peste el, că nu-i ceruse permisiunea sau, măcar, părerea în privința oportunității de a-l deranja pe președinte în acest răgaz. Pe de altă parte, se gândea că erau alții mai îndreptățiți decât el să se simtă deranjați de îndrăzneala Katiei Koneva, unul dintre aceștia fiind chiar ambasadurul Lubenov. Ambasadurul, însă, era la fel de înțepenit, deși lângă el se așezase atașata Eva Isaeva care se străduia, tremurând, să lege o conversație. Și, în sfârșit, delicatețea Katiei Koneva de a-i oferi acea explicație aproape că îl înmuiașe pe Serafimov, a cărui atenție se deplasă foarte repede de la indispoziția indusă de gestul femeii, la obligațiile și șansa pe care i le crea